

*Митрополит Київський і всієї
України ВОЛОДИМИР*

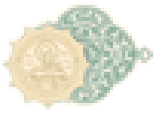
**Промова на відкритті Міжнародної
науково-практичної конференції
«Духовна та світська
освіта: історія взаємин —
сучасність — перспективи»**

Ваше Високопреосвященство, шановний Владико Ректоре!
Шановні викладачі та студенти Київських духовних шкіл,
учасники й гості Міжнародної науково-практичної конференції
«Духовна та світська освіта: історія взаємин — сучасність — перспекти-
ви»!

Київським духовним школам майже 400 років, але сьогодні ми святку-
ємо їхнє 20-річчя. 20 років тому, після святкування 1000-ліття Хрещення
Русі, розпочалося духовне відродження нашого народу після десятиліть
панування богоборчого атеїстичного режиму. Однією з ознак такого від-
родження стало відкриття у 1989 році Київської Духовної Семінарії.
Але крім цієї радісної події важливо пригадати сьогодні й сумну дату —
цього року виповнилося і 90 років офіційного закриття Київських духо-
вних шкіл радянською владою.

Ті, чий вік ближчий до сумної дати, пов'язаної із закриттям духовних
шкіл, добре розуміють, що довелося пережити викладачам і студентам
академії і семінарії у XX столітті. Це був досвід Голгофи, смерті і схо-
дження в пекло. Але 20 років тому ми пережили пасхальну радість Во-
скресіння.

20 років — це середній вік наших студентів. Тобто сьогоднішні сту-
денти — це ровесники відродженого навчального закладу. І, дивлячись
на них, ми можемо зрозуміти сьогоднішній стан Київських духовних
шкіл. З одного боку, це молодість і нестача досвіду. Але з іншого боку, це
віра й бажання. Саме віру в Бога й бажання послужити Матері-Церкві
ми, люди старшого покоління, бачимо в очах не тільки студентів, але
й керівництва, викладачів та вихователів Київських духовних шкіл.
І це дає нам надію на майбутнє і впевненість у тому, що справа києво-
печерського архимандрита Єлисея (Плетенцького), 385 років від дня
смерті якого ми відзначаємо цього року; гетьмана Петра-Конашевича

Сагайдачного та фундаторки школи Галшки Гулевичівни; святителя Петра Могили та святителя Димитрія (Туптала), 300-річчя смерті якого ми відзначаємо цими днями; протоієреїв Феодора Титова та Олександра Глаголева; викладачів і студентів різних епох — від доби православних братств у XVII столітті до новомучеників та сповідників XX століття — перебуває у надійних руках.

Повертаючись до теми сьогоднішньої конференції, хочеться сказати, що Київська Духовна Академія — це не тільки найперший вищий навчальний заклад Руської Православної Церкви, а й перший вищий навчальний заклад України. Майже 400-річна історія взаємин духовної і світської освіти у нас є. На жаль, сучасність така, що духовна спадкоємця Києво-Братської школи — Київська Духовна Академія і Семінарія, і світський нащадок славетної Києво-Могилянської академії — Національний університет «Києво-Могилянська академія», живуть у паралельних світах. І в цьому ми вбачаємо неподоланий наслідок атеїстичної доби. Але ми віримо в перспективи співпраці духовних і світських шкіл задля майбутніх поколінь нашого боголюбивого православного народу.

21 жовтня 2009 р.,

Свята Успенська Києво-Печерська Лавра